

NHẢY DÙ VÀ NHỮNG NGÀY NGƯNG BẮN TẠI HUẾ - 1973 Mũ đỏ Trương Văn Út (Út Bạch Lan)

"Hiệp định Paris về Việt Nam hoặc hiệp định Paris 1973 (ở miền Nam còn gọi là Hiệp định Ba Lê) là hiệp định chấm dứt chiến tranh, lập lại hòa bình ở Việt Nam do 4 bên tham chiến: Hoa Kỳ, Việt Nam Dân chủ Cộng hòa, Cộng hòa miền Nam Việt Nam và Việt Nam Cộng hòa ký kết tại Paris ngày 27 tháng 1 năm 1973. Về mặt công khai thì đàm phán có 4 bên và nội dung chính thức của bản Hiệp định cơ bản dựa trên Tuyên bố 10 điểm ngày 08-05-1969 của phái đoàn Cộng hòa Miền Nam Việt Nam, nhưng việc đàm phán để đạt được nội dung hiệp định lại chủ yếu được quyết định bởi các phiên họp kín giữa 2 đoàn Việt Nam Dân chủ Cộng hòa và Hoa Kỳ" (trích y theo bản "tư liệu" VC)

Ngày 29 tháng 1 năm 1973, trên tầng số liên lạc Đại Tá Nguyễn Thu Lương – Lữ Đoàn Trường/Lữ Đoàn II Nhảy Dù (LĐT/LĐ II ND) gọi cho tôi :

- Út Bạch Lan... 207... !
- Tôi nghe Đích Thân.
- Chuẩn bị đi chuyển đến vị trí mới, chi tiết cho biết sau!

Đại Đội 2 Trinh Sát Nhảy Dù được gọi tắt là: "Trinh Sát 2 Dù" (ĐĐ2TSD hay TS2ND) đang mặt đối mặt với một đơn vị thuộc Sư Đoàn 320B Cộng Sản Bắc Việt (SĐ320B CSBV) cách cầu Thạch Hãn - Quảng Trị khoảng hai cây số về phía Nam... thì có lệnh ngưng bắn từ Chính Phủ được ban hành vào ngày Thứ Bảy, lúc 12 giờ đêm 27 - 1 - 1973 nhằm ngày 24 tháng chạp năm Quý Hợi. Tất cả quân nhân các cấp trong đơn vị quá đỗi vui mừng, nét mặt người người rạng rỡ, nói cười náo nức như bầy khô trên chảo nóng, bong bóng tâm hồn căng đầy hơi bay bổng lên không trung muôn phương rồi không biết bay về đâu luôn "lính mà em"...! Trong phút chốc bao nhiêu khổ cực, hiểm nguy trước họng súng của kẻ thù chợt như tan biến mất vào niềm vui cuối năm ngưng bắn chiếu theo Hiệp Định Paris với viễn tượng hoà bình rồi ta sẽ "giả từ vũ khí", rũ bỏ bộ quân phục "rằn ri", giở cái nón sắt "ngày nào ấp ủ mộng mơ của một con người", cởi đôi giày Saut bết bùn đất hành quân qua "những đôi sim biên biệt" và bung về với xóm làng có "mấy nhịp cầu tre để anh qua bên đó, rằng thưa, rằng thưa: mẹ ơi con cởi áo, cởi quần cho anh nhìn "chay" thôi..."... Lính mà em ! Và tôi chợt nhớ tới một đoạn văn của đứa em viết đăng trên tạp chí Xuân năm nào: " ... Tôi nhìn bức tranh thủy mặc Viễn Phố treo trên tường, vẽ phong cảnh dã ngoại phố thị, một thảo am đơn sơ ở ven núi, xa xa một thuyền câu thả trôi theo dòng nước và chợt thoáng mơ ước một mai khi đất nước

thanh bình, giã từ súng đạn, ba lô, cởi bỏ đôi giày nhà binh, trở về đời sống dân sự, chân mang đôi guốc vong thoải mái dạo quanh thôn làng, nhìn buổi sáng bình minh người dân lành hiền hoà rời mái tranh vui việc đồng áng, buổi chiều lắng nghe tiếng sáo diều vi vu của đám trẻ hồn nhiên thả trên bầu trời xanh thẳm cùng đám mạ non được gió đồng nội thổi lùa gợn thành những lớp sóng xanh tươi như chạy rượt đuổi bắt nhau đến tận chân trời... và có em nữa, nàng sẽ sanh đôi ba đứa con ngoan, con trai khôi ngô thông minh, lém lỉnh, con gái đẹp, lí lắc hiền từ ...! Ôi... hạnh phúc thật là giản dị mà cũng rất khó đạt trên quê hương Việt Nam, một đất nước có đầy vết bom đạn cày sới đến tan hoang ...! Chiến tranh không bao giờ ngưng nghỉ để có thời gian thanh bình mà vun sới, đắp bồi, xây dựng, kiến thiết quê hương... Có chăng chỉ là giả tạm cùng tiệc nuối mà thôi...”!

Tôi ra lệnh cho các Trung Đội có bao nhiêu flare (trái sáng) cứ sử dụng hết thay pháo bông “đốt” bắn lên trời vui mừng lệnh ngưng bắn và cũng là để tiễn muện ông Táo bay về “giời” vì hôm qua là ngày 23 tháng chạp theo lễ cúng ông Táo hằng năm ...! Suốt đêm không nghe một tiếng súng nổ dù xa hay gần, không gian thời gian như lắng đọng yên tĩnh sau những ngày tháng ngút ngàn chinh chiến điều linh khói lửa, máu và nước mắt trộn lẫn chan hòa...! Tôi đứng trên một đỉnh đồi thấp, nhìn qua bên kia sông Thạch Hãn dưới ánh hỏa châu khi tờ mờ, lối nhỏ thấp thoáng bóng dáng Bắc Quân đi qua, đi lại thong thả, không như mọi khi họ lẫn trốn, ẩn nấp ngấp đầu, vùi thân sâu vào những hầm hố chung quanh như loài chuột bọ gặm nhấm tìm khoai củ trong lòng đất sâu ẩm mốc...! Tại nơi đây, lằn ranh này, phòng tuyến này, chúng tôi là Nhảy Dù trấn giữ, phía bên kia sông là Bắc Quân (VC) đã mệt mỏi với bắn giết, tranh giành từng thước đất để cho các chính khách của cả hai phía bạn thù Nam - Bắc an vị ở khách sạn sang trọng tại thành phố hoa lệ Paris mà mặc cả, trả treo như phiên chợ mua bán thân xác nhiều triệu người Việt Nam đã nằm xuống trên mảnh đất khổ đau và bất hạnh triền miên này...!

Sáng ngày 28 - 1 hôm sau khi vầng thái dương vừa nhô lên khỏi cánh đồng rạ phía đông của Huế, các Trung Đội ở tuyến đầu cách bờ sông Thạch Hãn vài chục mét gọi qua máy truyền tin báo cáo:

- Trình đích thân, đêm hôm qua chúng nó âm thầm vượt sông... và bây giờ tụi nó ở trước mặt chúng tôi chỉ có trên dưới 10 mét...! Chờ lệnh Địch Thân?

Tôi chửi thề :” Mẹ kiếp... chấp hành lệnh ngưng bắn thì tụi vẹm mày ở đâu phải ở yên tại chỗ đó chứ? Nhưng mà cũng đâu có lệnh cấm di chuyển? Rõ là bọn ma mãnh lấu cá, lợi dụng ngưng bắn, chúng nó áp sát vào mình theo gian thuật, quỷ kế "chiếm đất giành dân" để chuẩn bị cho những bước kế tiếp thi hành kế hoạch đánh úp miền Nam theo mật ước ma quỷ của Kissinger và Lê Đức Thọ đã “kỳ kết” qua nhiều lần đi đêm ở “kinh đô ánh sáng” Paris!

Đại Đội 2 Trinh Sát Dù được điều động về phía Nam sông Bồ tăng cường cho Tiểu Đoàn 3 Nhảy Dù (TĐ3ND) và Tiểu Đoàn 9 Nhảy Dù (TĐ9ND) để làm lực lượng trừ bị cho Bộ Tư Lệnh Tiền Phương của Sư Đoàn đang trú đóng tại căn cứ Sally (Hiệp Khánh) phía bắc cầu An Lỗ chỉ vài ba cây số. Sông Bồ là con sông nhỏ ở phía Bắc thành phố Huế và là một phụ lưu quan trọng phía tả ngạn của sông Hương, sông Bồ bắt nguồn từ vùng núi A Sầu ở dãy Trường Sơn, thuộc xã A Roàng huyện A Lưới, đổ xuống đồng bằng An Lỗ, quận Hương Trà rồi từ đó

sông Bồ chảy qua các huyện Hương Trà, Phong Điền, Quảng Điền rồi đổ vào sông Hương ở ngã ba Sinh... Dọc theo bờ Nam sông Bồ kéo dài từ thượng nguồn tới cầu An Lỗ đổ ra quận Hương Trà, tương đối cao hơn bên bờ Bắc. TS2ND được phối trí giữa TĐ9ND trên núi và TĐ3ND đặc trách nhiệm vùng đồng bằng. Lòng sông nơi đây cạn nhất, mùa nước cạn có thể lội bộ sang bên kia sông dễ dàng. Bên kia sông là làng Cổ Bi - Hiền Sĩ nổi tiếng là "làng cách mạng", chỉ cách Bộ Tư Lệnh Tiền Phương của Sư Đoàn Nhảy Dù (Sally-Hiệp Khánh) khoảng vài cây số về phía Tây Nam. Tuyến phụ trách của TS2ND chỉ độ 500 mét, dòng sông là lần ranh chia cách đôi bờ, bên kia là địch đóng quân, bên này quân ta căn lều chông, sống đề huề theo lệnh ngưng bắn như:

Thơ Đường "lộ" (Tàu)
Anh chừ ở Tương giang đầu (Huế Kỳ)
O ri ở Tương giang vĩ
Ta ở bên này sông Tương (Nam Kỳ)
Địch ở bên kia sông Tương
Cả hai phe cùng cười chzuồng (Bắc Kỳ)
Nặng hụp tắm nước sông Tương
Dzắt nên "thơ" ...!!!
(ChợLớn thư cục-Shanghai thi văn đoàn)

Diễn "Nôm":
Anh ở Bồ giang đầu
Em ở Bồ giang đít
Ta ở bên này bờ sông Bồ
Địch ở bên kia bờ sông Bồ
Cả hai phe cùng cười truồng
Lặn hụp tắm nước sông Bồ
Rất nên thơ ...!!!
(Útbạchlan thi sĩ)

Dân làng đã di tản vài tháng trước, nay đã lục tục gồng gánh trở về lần mò tìm lại căn nhà cũ chỉ còn tro bụi sự đổ nát điêu tàn gần như hoang phế, chỉ có ông già bà cả, đàn bà trẻ con, hoàn toàn vắng bóng nam nữ thanh niên, đàn ông ...? Hỏi thì họ trả lời ngắn gọn: "chết rồi" hoặc là "mất tích" từ lâu...! Tôi biết đám "nhảy núi" cán binh Việt Cộng vốn thực là chồng, cha, anh, con của những phụ nữ lão bà trong thôn làng đã lần khuất trong những binh đoàn Việt Cộng hoặc làm du kích địa phương quanh đây chính là "tác nhân" của đám trẻ con bơ ngáo lam lũ tại thôn xóm quê nghèo này ... Tôi chỉ mỉm cười, tỏ vẻ thương tâm xót xa cho hoàn cảnh "cô nhi quả phụ" của họ và ân cần giúp đỡ để "dân lành" xây dựng lại cuộc sống bình thường không có tiếng súng nổ, đạn bay và thầy người ngã đổ xuống như những ngày tháng trước đây, cho dù chúng tôi thừa biết rằng họ không xem chúng tôi là những người thân thiện, biểu lộ qua ánh mắt nhìn không có cảm tình! Ban ngày chúng tôi chặt cây trên sườn núi, cắt tranh, bện đất xây vôi cho họ những mái nhà để tạm trú mưa dạt nắng, chia xẻ phần ăn đã chiến qua từng ngày chờ sự cứu trợ từ chính quyền địa phương. Ban đêm chúng tôi trở về lại tuyến phòng thủ dọc theo bờ sông phía Nam và cũng không quên "nghề của

chàng" để lại vài tổ tam tam chế rình mò "bắt ghen" mấy bà có chồng Nam mà ban đêm lại "ngoại tình" với trai Bắc (VC)...! Quả thật đúng như dự đoán, toán Thám Kịch chop được một tên giao liên tuổi trạc 30 mò mẫm về thăm vợ con...! Tôi báo cáo về Lữ Đoàn, không được giải quyết, lại báo cáo lên Sư Đoàn, lệnh Sư Đoàn ngăn gọn "giải giao tại chỗ" có nghĩa là cho về "thăm bác"! Từ ngày tốt nghiệp làm "quan nhứt phẩm" (Thiếu Úy) súng dài M16 trên tay, súng ngắn Colt 45 đeo hông, đầu đội nón sắt, chân mang giày Saut, quần áo trận bạc màu đã bao lần thay đổi, vai tôi luôn sát vai với đồng đội chiến đấu khốc liệt qua những mặt trận cam go sinh tử mà còn được sống như một nhiệm màu ! Nhưng tôi chưa bao giờ trực tiếp hay gián tiếp ra lệnh xử tử một tên địch quân nào sa cơ thất thế bị lọt vào trong tay của đơn vị do tôi chỉ huy. Đành rằng đối đầu trên mặt trận thì phải chiến đấu để sống còn và đoạt chiến thắng, nhưng phải thi hành lệnh thủ tiêu tên cán binh Việt Cộng ở "giờ thứ 25" này thì tâm hồn tôi chùng lại, tôi không muốn sát sinh giết đi một mạng người và không nỡ xuống tay nhất là khi lệnh ngưng bắn đã ban hành, còn nếu không thi hành thì tôi có thể bị cách chức, lột lon, không chừng bị đưa ra Tòa Án Quân Sự vì tội "Chống Lại Lệnh Cấp Trên"...? Tôi hỏi:

- Anh đang ở đâu, nửa đêm anh mò về đây làm gì?

- Dạ... tôi ở bên kia (Cổ Bi - Hiền Sĩ), lội sông lén về thăm mẹ tôi rồi lội trở về, tôi thuộc Đội Du Kịch Xã An Lỗ.

Dĩ nhiên là tôi không tin, làm sao có thể tin lũ vẹm này được khi chúng nó lợi dụng hiệp ước và lệnh ngưng bắn ngay Tết Mậu Thân 1968 bắt ngờ xua quân tấn công hầu hết các tỉnh thành miền Nam và hạ thủ thảm sát hàng chục nghìn dân lành vô tội không gớm tay...! Tôi chìa cái bọc vải tang vật đã bắt được đựng cả chục loại thuốc tây, cất dấu trong bụng của vợ hần và hỏi hần:

- Cái này là cái gì đây?

Hần ấp a, ấp úng chỉ biết có dạ... dạ... rồi cuối gầm mặt xuống đất !

Thoáng một chút suy tư, tôi thầm khen ngợi sự can trường của hần đã bất chấp mọi hiểm nguy chết người, vượt phòng tuyến của Trinh Sát Nhảy Dù để thi hành nhiệm vụ giao liên nhận tiếp tế là một đi không trở về !

- Tôi thông cảm cho anh, vì nhiệm vụ của anh... Nhưng mẹ và vợ của anh có tội rất nặng không những với những người đã chết oan ức, tức tưởi vì sự tàn bạo, ác độc của các anh đã thảm sát đồng bào hiền lành vô tội trong Tết Mậu Thân, mà còn đối với chúng tôi nữa...! Chúng tôi đã thật lòng lo lắng và chăm sóc, giúp đỡ cho mẹ và vợ của anh được an cư lạc nghiệp sau khi trở về lại thôn làng... thì bây giờ lại đối trá lừa gạt lòng tốt thương dân như thể thương thân của chúng tôi...! Chúng tôi sẽ xử bắn tất cả những phạm nhân gian dối là 3 người ngay bây giờ.

Ngay lập tức tên du kích xã và mẹ với vợ của hần đồng quỳ mọp đầu xuống đất, hai tay chắp vái lạy lia lịa, miệng khóc mếu máo... ! Hần van xin:

- Xin lạy các ông tha cho mẹ và vợ tôi, tội tôi làm... chúng tôi lỡ dại dột vì ngu dốt ... chứ ... (nghe n lời)...!

À,... thì ra hấn cũng còn một chút lương tri để biết cái giá thiêng liêng của tình Mẫu Tử - Phu Thê, nhất thủy nhất chung, hấn vẫn còn là một con người, không như đồng bọn của hấn từ Bắc vào Nam thẳng tay bắn giết đồng bào, giết người như giết chuột ...! Tôi ra lệnh bịt mắt, trói ngược tay mẹ và vợ hấn mang ra sau nhà... Rồi hai tràng đạn nổ dồn vang lên phía sau nhà, hấn kinh hãi vật ngửa ra phía sau, đùng quần ướt sũng...! Tôi cười thầm trong bụng vì vở kịch xử bắn do thầy trò tôi đồng diễn và chắc chắn mẹ và vợ của hấn cũng không khỏi bắn vãi ra cả quần, sống sót mà tưởng hồn bay về âm phủ...! Tôi ra lệnh tiếp tục dẫn hấn ra bờ sông xử tử và lại thêm một tràng đạn nổ vang bên tai hấn, tổng bồi thêm một đập cho hấn té nhào xuống sông cùng với những tràng cười rộ của đám “đao phủ” Trinh Sát 2 Nhảy Dù đã xử đẹp 3 nhân sinh an vô tử với hy vọng họ không còn dám làm Việt Cộng nữa ... ?

Tháng 6 Năm 1973

“Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt, trời không mưa con cũng lạy trời mưa và không thềm mặc áo mưa” ... lạy trời mưa xuống có nước con uống có ruộng con cày, trời động lòng “thiên” thương tình cho dân nghèo mùa Đông “thời” thiếu áo, mùa Hè “thời” thiếu ăn...! Nên cuối tháng Năm đầu tháng Sáu 1973, Trời cho mưa xối xả liên tục hai đêm ba ngày, nước sông Bồ dâng lên mau chóng mấp mé đến bờ và còn “hứa hẹn” cơn lũ lớn...? Đến trưa ngày thứ ba, cơn mưa nhẹ hạt dần, nước từ thượng nguồn ào ạt đổ xuống như cơn thác lũ cuốn trôi theo cây gỗ, xác súc vật, rác rưởi và Việt Cộng từ những đồi núi vùng cao phía Tây lội trôi lênh bênh trên mặt sông.... Nước đã vượt tràn lên bờ và mau chóng làm ngập lụt lên hương lộ nối liền chân núi đến cầu An Lỗ. Phía bên kia bờ, làng Cổ Bi - Hiền Sĩ như biển hồ lai láng...! Vì đóng quân trên cao, TĐ9ND không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng TS2ND và TĐ3ND như chìm trong biển nước, mạnh ai nấy lo, người thì kéo đến chỗ cao tạm đóng quân, kẻ thì leo lên những cây cao bám trụ.... Nước lũ càng lúc càng dâng cao và chảy xiết hơn, cùng với màn đêm buông xuống dần, tôi với hai người mang máy cứ ôm thân cây trèo dần lên cao hơn theo mặt nước, thỉnh thoảng nhìn nhau nhe răng cười “cầu tài” và thân thấm lạnh nổi cơ hàn dù ba quân vẫn ở quanh ta ! Bấy giờ sinh tình mơ ước:” giá phải chi có tiếng cánh quạt trực thăng xé gió phành phạch của những phi đoàn quen thuộc với mấy “quan Lương Sơn Bạc” mặc phi bào “áo liền quần” hạ cần Collective giảm cao độ nhuần nhuyễn làm một cú Hovering bốc đám Nhảy Dù mắc mưa anh em chúng tôi về hậu cứ bình an, êm ấm vui như ba ngày Tết thì chính hiệu “Thiên Thần Mũ Đỏ” rơi xuống từ “giời” cao, chứ có phải đu đưa, bám víu cây cành như dững sĩ rừng xanh ngô ngổ Tarzan ôm vú nàng Jane mà không biết phải “mần” gì ...!

Tới sáng sớm ngày thứ tư, Trung Đội 1 của TS2ND báo cáo:

- Địch thân,...có 3 thằng Việt Cộng đang ở trên cây cùng với tụi tui...tụi tui phải làm sao?

Các Trung Đội khác cũng báo cáo tình hình tương tự, kiểm điểm tổng cộng có 12 tên “bú dzù” Việt Cộng đang sống chung hòa bình “đề huề” với Trinh Sát Nhảy Dù !!!

Bố khỉ !... Lại phải làm sao là làm sao ...? Hỏi Trung Tướng Tư Lệnh Quân Đoàn, hỏi Thiếu Tướng Tư Lệnh Sư Đoàn Nhảy Dù ... bây giờ tôi phải làm sao và làm gì trong “tình” cảnh này ? Địch và Bạn đều đang thọ nạn vì thiên tai, lại nữa đã thi hành lệnh ngưng bắn nên không thể sát hại nhau mấy tháng nay rồi, chỉ có cách khả thi là chờ nước rút rồi thì mạnh ai về nhà

nấy, chẳng cần báo cáo, báo kiết gì cả là “êm” xuôi ...? Nước rút, lại nghe báo cáo của Trung Đội 1:

- Đích Thân,...tụi tui đuổi nó về bên kia, tụi nó hồng chịu về, tụi nó đòi ở lại chơi với tụi tui sướng hơn!

Tôi phì cười và tự hỏi:” Cán bộ của Bộ Dân Vận Chiêu Hồi đang ở đâu, hãy đến đây mà quay phim chụp hình,đăng báo, rồi lên truyền hình quảng bá công trạng "chiêu hồi" của mấy “ôn Nhảy Dù“ (từ ngữ dân Huế thân thương gọi lính Nhảy Dù sau trận đánh khốc liệt giải toả thành phố Huế trong Tết Mậu Thân 1968) mắc mưa không “mắc mu” (mưa) Việt Cộng nè ! Tôi ra lệnh tịch thu tất cả vũ khí họ đang giữ trong tay, tập trung đám “bạn” mới “hạnh ngộ” về Ban Chỉ Huy Đại Đội, đồng thời xin Đại Đội 2 Công Binh cung cấp khẩn cấp hai chiếc xuồng vượt sông để làm lễ "tống gió" mấy ông cố nội về bên kia bờ vĩ tuyến không có “đêm nay trăng sáng quá anh ơi, đôi ta lia cách nhau bởi dòng sông bạc hai màu”... Tôi nhìn trong sổ 12 tên này, có một gương mặt trông hơi quen, hỏi ra mới biết tên hắc là Nguyễn Văn Thực là tên du kích xã An Lỗ đã bị chúng tôi phục kích bắt giữ cách đây 5 tháng khi hắc lén về nhà để nhận thuốc tây tiếp tế cho đơn vị của hắc. Tôi cho một tiểu đội hộ tống đưa hắc về nhà thăm mẹ và vợ hắc trong khi chờ đợi xuồng công binh tới để đưa họ về bên kia sông, đồng thời cũng giải thích cho họ hiểu là lệnh của Ban Liên Hợp Quân Sự Bốn Bên không cho phép giữ họ lại mặc dù chúng tôi cũng sẵn lòng “chung vui bên này cho trọn tình quê hương” trong tinh thần cùng là đồng bào từ một “mẹ đẻ trăm con” đưa làm “giặc Cộng từ miền Bắc vô Nam bàn tay bắn giết đồng bào, đưa làm Nhảy Dù cầm súng chiến đấu bảo quốc an dân... và cùng “đề huề” vô sự vào những ngày ngưng bắn... ! Cuối cùng họ được chở bằng xuồng máy về bên kia bờ bên lở bên bồi, những “hậu sự” ngày sau của họ ra sao nào ai biết được, tôi tăng lờ không muốn nhìn thấy ánh mắt tỏ ra hiền hoà ẩn chứa tấm lòng chân thành của tên du kích Nguyễn Văn Thực thuộc xã An Lỗ muốn được ở lại với chúng tôi !

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi nhận được lệnh trình diện Lữ Đoàn Trưởng - Lữ Đoàn II Nhảy Dù ngay tức khắc không cho biết lý do. Tôi tự hỏi lại thêm rắc rối cái gì nữa đây hay là nguyên do vì tôi “chơi đẹp” với đám làm “tù binh” dép râu và AK bắt đắ dĩ vừa qua chẳng ...? Một chút thoáng lo âu trong tôi định hình, nhưng rồi vụt tan biến ngay khi gặp Đại Tá Nguyễn Thu Lương LĐT/ LĐTIND trong TOC của Lữ Đoàn khi ông nói :

- Lợi dụng mấy ngày đêm lú lục, chúng nó đã chiếm đồn Địa Phương Quân Cổ Bi, trong khi Đại Đội Địa Phương Quân phải di tản...! Địa Phương Quân chỉ trách nhiệm giữ đồn, chúng ta trách nhiệm lãnh thổ, hơn nữa Địa Phương Quân không có khả năng tái chiếm lại đồn mà vì lệnh ngưng bắn đang trói chặt tay chúng ta, không cho phép chúng ta nổ súng, nhưng bằng mọi cách phải chiếm lại đồn kể cả thương lượng nếu có thể...? Lê Lợi (Chuẩn Tướng Lê Quang Lương – Tư Lệnh Sư Đoàn Nhảy Dù) chỉ tin vào anh và ra lệnh cho tôi giao trách nhiệm này cho ĐĐTTS và LĐTIND có nhiệm vụ yểm trợ tối đa cho anh...!

Chúng ta bị thua “vẹm” keo này thật đau hơn hoạn ! Bọn lãnh đạo Việt Cộng rất gian manh, ma mãnh có kế hoạch, chúng âm thầm chỉ thị cho bộ đội chiếm đóng làng xã, thôn xóm rồi lấn đất giành dân sau hiệp định ngưng bắn...! Quân ta chiếm lại đồn bót, nhà cửa, xóm làng không khó khăn gì nếu mở cuộc hành quân truy quét... Nhưng lệnh nghiêm túc ngưng bắn từ chính phủ ban hành xuống cho tất cả Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà đã trói tay và bịt nòng súng của quân ta thì tôi chỉ còn chỉ huy các “thích khách” Kinh Kha TS2ND lội qua “sông

Địch” hoặc luồng theo khúc ruột giao thông hào mà thịt "tìa" từng tên và từng “em” rằng hô đã chiếm đóng từng vị trí của Địa Phương Quân trong “đêm chưa qua mà trời mau vội sáng” và cho tới khi trời sáng hẳn ra thì tao với mày, Ta và Địch ở cùng chung một giao thông hào, nhìn nhau cười trừ “ai có ngờ đâu” trong đêm qua thầy trò tao đã tiễn vong các đồng chí trong binh đoàn đã tranh giành nữ hộ lý từng giờ, từng ngày với chúng mày từ trong những cánh rừng già thâm lâm, âm u lạnh lạnh sương mai mà ánh mặt trời không xuyên qua lọt qua tán lá dày đặc trước khi chúng mày nghênh ngang kéo vào đây chiếu theo điều khoảng ngưng bắn của Hiệp Định Paris và một lần nữa “thông báo” TS2ND đã ban cho anh em cùng Sinh Bắc Tử Nam với các “đồng chí” đã “ngõ hồn qua đêm” chấm hết !

Ngày 23 Tháng 6 Năm 1973

Một ngày đau buồn tức tử nhất cho chúng tôi ! Vào lúc nửa đêm 10 chiếc xuồng cao su của Đại Đội 2 Công Binh Nhảy Dù hạ thủy âm thầm, không mở máy, chỉ chèo tay đưa toàn bộ ĐĐ2TSND chúng tôi qua sông, tiếng máy chèo xào xạc bì bõm cùng với những cơn gió thoảng nhẹ cũng đủ làm se lạnh cho những Kinh Kha qua sông Bồ mà từ từ trong bóng tối đầu đó hàng loạt họng súng của quân địch đạn đã lên nòng đang chĩa vào bia thịt chúng tôi và mùi tử khí của thần chết như lảng vảng chực chờ trước mặt... ! Đoàn thuyền còn cách “bến đậu” là đồn Địa Phương Quân vài trăm thước... Bốn toán viên thám từng bước từng bước thềm tiến lên dò dẫm trong màn đen, Trung Đội 2, Trung Đội 3, Trung Đội 4 đi theo sau, Trung Đội 1 bọc hậu giữ an ninh bãi đổ bộ. Nhưng bỗng có hàng loạt âm thanh đạn rít bay xé gió, ánh chớp loé chói sáng và tiếng nổ long trời, nước sông tung toé ...

Ầm... ầm... ầm... Òanh... oành... oành... !!!

Địch đã phát hiện hay đã được báo trước và khai hỏa khi chân chúng tôi vừa chạm bước được lên bờ và chưa kịp chấn chỉnh đội hình tác chiến...! Tiếng rít của B40, B41 veo veo vụt bay ngang qua đầu hòa lẫn tiếng nổ trước mặt, bên cạnh, sau lưng như thiên la địa võng tử thần đang phủ chụp lên mũ sắt, ba lô chúng tôi và sau hàng loạt tiếng súng nổ thì dòng sông cũng chìm vào bóng đêm tối đen như mực và từng loạt súng địch tiếp tục khai hoả ánh chớp loé sáng lại bùng lên chói mắt...!!! Tôi ngồi thụp xuống, hai tay chụp lấy hai ống liên hợp PRC 25 hét lên trong máy:

- Hai trái, ba phải, bốn giữa, một giữ bãi...! Thanh Long (Bộ Chỉ Huy Lữ Đoàn)... chúng nó khai hoả... Xin đừng bắn trái sáng...! Tăng cường thêm một ĐĐ của TĐ3 để lo sau lưng cho chúng tôi !

Quan với lính chỉ giữ hàng ngang cùng bò, trườn từng thước đất như loài sâu đo dưới làn đạn tua tủa từ trong đồn bắn vãi ra...! Tôi ra lệnh bỏ lại sau lưng những binh sĩ tử thương hay bị thương cho Trung Đội 1 săn sóc, bảo vệ và chiến đấu cố bám được bờ rào tránh đạn pháo càng nhanh càng tốt...! Diện địa khoảng vài trăm mét vuông và chỉ mới vài giây phút máu lửa qua đã biến thiên thương hải vi tang điền ! Chúng tôi bị 4 binh sĩ tử thương, 32 binh sĩ bị thương nặng nhẹ chỉ để bám được vòng hàng rào ngoài bao quanh cái đồn Địa Phương Quân bị Việt Cộng chiếm giữ trong thế chiếm đất giành dân này ...! Đối với cá nhân tôi nói riêng và đối với ĐĐ2TSND quả thật là một điều bất nhẫn vô cùng tận...! Phía địch vô sự ?! Trong cơn uất nghẹn, bất bình tôi buột miệng chửi thề và “tặng” nhiều “món ngon vật lạ” dưới lưng quần cho mấy quan viên vô tích sự của Ban Liên Hợp Quân Sự Bốn Bên

(BLHQSB), đang ngồi cãi nhau chí chóe ở khách sạn Hương Giang (Huế) với cà phê beurre Bretel và bánh Pâté Chaud nhâm nhi điểm tâm mỗi buổi sáng...!

Buổi sáng ngày 24 - 6 - 1973, ĐĐ32ND của TĐ3ND tới trám vị trí Trung Đới1/ TS2ND. Tôi ngồi dựa lưng vào cột gỗ giăng thép gai chỉ cách giao thông hào phía trong đồn 20 mét với thân thể rã rời, tâm hồn nhuốm bi thương như con chim bị tên bắn xuyên thấu tâm can khi nhìn đám thương binh đang cố lội bì bõm xi xụp trong bãi bùn lầy nhầy nhụa với thân thể bông băng tạm bợ và mùi tanh của máu tươi, khô thắm ướm, khô sạm ... Ôi, có đau đớn nào hơn ! Lệnh ngưng bắn đã được phía quân ta thi hành nghiêm chỉnh từ giây phút đầu tiên ban hành và chúng ta lạc quan ảo tưởng sẽ chấm dứt cuộc chiến tranh cốt nhục huynh đệ tương tàn dai dẳng hằng mấy thập niên qua bằng những giải pháp, điều luật khả thi xoay quanh trên mặt bàn hội vệt lộn ở kinh đô ánh sáng Paris là cái nôi văn minh Âu Châu, là niềm tự hào của dân Pháp:” Ooh la la... Paris La Centre Saint Louis et civilisation Francaise...” Lố bịch ? Hiệp Định Paris đã được long trọng ký kết và chẳng bao lâu sau đã bị Cộng Sản Bắc Việt thẳng tay vứt vào sọt rác bằng những trận địa chiến để gây thêm tang tóc máu lệ cho những người đồng chủng Việt Nam. Tiếng súng và tiếng pháo của phía bên kia tự dưng ngưng bắn, tạm thời trả lại sự bình yên, nhưng vẫn còn rờn rợn tử khí trên dòng nước chảy trôi xuôi và người dân nghèo khổ miệt mài An Lỗi.

Trên tầng số liên lạc:

- Út Bạch Lan...207 (Đại Tá Nguyễn Thu Lương - LĐT LĐTIND) ?

-Tôi nghe Đích Thân !

- Cố giữ vị trí hiện tại, tuyệt đối không được nổ súng bắn trả, khuya hôm nay đã có lệnh ngưng bắn ngay tức khắc từ Bộ Chỉ Huy Mặt Trận B3 phía bên kia, sẽ có phái đoàn LHQSB đến ngay tại đó vào trưa nay. TĐ3ND sẽ thay thế UBL nội trong ngày hôm nay, Công Binh 2 và Quân Y 2 sẽ giúp UBL tải thương ngay bây giờ...nhận rõ trả lời...?

- Nhận 5/5 Đích Thân !

Tôi thờ phào nhẹ nhõm vui đi được phần nào sự lo âu toan tính những bước kế tiếp cho ban ngày và tối đêm nay với cái đồn Địa Phương Quân lâm nạn vì hoạ thiên tai lũ lụt và nhân tai Việt Cộng này. Đã nói là thiên tai thì không chữa một ai, dù là quân hay dân đều phải chịu cùng chung số phận...! Trong cơn hoạn nạn “thầy trò” chúng tôi đồng cam cộng khổ và che chắn, bảo vệ an toàn cho nhau thật chí tình Huynh Đệ Chi Binh ! Nhưng qua cơn bỉ cực nước lũ và bị Bắc Quân tapi với pháo chụp trên dòng sông ... Nay được TĐ3ND trám tuyến nên có chút sinh khí và rảnh rỗi nghe quan, lính dưới “trưởng “ cười đùa diễu cợt và thừa trình, tổ cáo vài nhân sự có “hành trạng” quái đản mập mờ chờ “phân xử” còn mệt hơn phải đối đầu với Việt Cộng như câu chuyện Thiếu Úy Nguyễn Văn Rạng tổ cáo Thiếu Úy Đoàn Kiện Em như thế này:

- Đích thân biết không, nó đang ngồi trên cây với tôi, thấy có hai người đang chơi với ngụp lặn trong dòng nước lũ, nó vội phóng xuống cứu cô gái khoảng 18 tuổi, bỏ bà mẹ già đang sắp chìm lỉm, tôi phải nhào xuống vớt bà già lên...! Nó trùm Poncho cho cô gái rồi thọc hai tay lùa vào trong Poncho mần mò xoa đầu, bóp vú rồi ôm cô ta ngồi trên chằng ba cây chờ nước rút ...! Đích thân nghe coi có phải nó là thằng "Sư Kiện Em" tụng “namô xô bà già

ra nama gà con gái vô” không ?! Tôi thầm nghĩ :” ... mẹ chú em “quan một” nhà mầy lao xuống dòng nước lũ để “mần” anh hùng cứu mỹ nhân rồi mang nhau lên nhánh cây chẳng ba ôm nhau uýnh võ Vân Tiên mò Nguyệt Nga là nhân duyên , nhưng lấy nhau rồi thì lại là nhân quả hai em Adam và Eva, Roméo et Juliette – Théâtre Impérial du Châtelet Huế trong cơn mưa lũ và dẫu sao cũng còn có chút khôi hài không cần phải trách phạt vì chưa gây nên “cớ sự”(giao) cấu thành tội gây tai hoạ “sát thương” ! Tôi phát tay ra dẫu dẹp bỏ và đuổi họ biến đi ...! Tôi đang thầm rửa sả bọn vô thần khát máu ôm mộng mưu bá đồ vương mà gây nên tang tóc cho dân lành. Hiệp Định Ba Lê được bốn bên long trọng ký kết, do hai tên đồ tể Kissinger - Lê Đức Thọ đồng mưu gian giết người lương thiện bằng bút mực, được trao thưởng Giải Hòa Bình Nobel...? Mỹ cúp quân viện cho Việt Nam Cộng Hoà, rút hết tất cả quân đội Mỹ về nước kéo theo tất cả lực lượng quân đội Đồng Minh cũng về nước ... Mưu gian của Mỹ và Cộng Sản Bắc Việt ẩn sau Hiệp Định Paris lộ dần và đã tới thời điểm chung cuộc cho bữa tiệc máu bàn giao miền Nam Việt Nam cho Cộng Sản Bắc Việt ! Việc gian ác tới sẽ tới... Sau đó Cộng Sản Bắc Việt ngang nhiên tung đại quân đánh chiếm từng vùng lãnh thổ miền Nam, tin Ban Mê Thuột thất thủ, Quảng Trị mất, Thừa Thiên bỏ ngõ, Đà Nẵng bị áp lực nặng nề... thân người ngã xuống, máu đỏ thấm sâu vào thớ đất, xương trắng chất chồng khô quắc queo phơi dưới trời nắng quái trên khắp chiến trường có vết chân dếp râu và xích sắt chiến xa quân Bắc Việt càn qua... Dân chúng hốt hải, kinh hoàng đổ xô ra biển cố tìm phương tiện tàu thuyền để thoát thân...!

Tôi sinh ra và lớn lên trong chiến tranh, chiến tranh không phải là cứu cánh cho những bước đường công danh sự nghiệp bây giờ và mai sau của tôi...! Nhưng tôi phải có bốn phận và trách nhiệm giữ từng tấc đất của Tổ Quốc Việt Nam, phải bảo vệ sự an nguy yên bình cho Dân Việt . Trong suốt thời gian trong quân ngũ, tôi ít có cảm giác thù hận Việt Cộng mặc dù trên chiến trường hai bên nổ súng bắn giết nhau để sống còn là quy luật tất nhiên bình thường. Nhưng ở đây, khi lệnh ngưng bắn đã ban hành có nghĩa là hai bên đã thỏa thuận sống chung hòa bình, cớ sao lại chiếm đất, chiếm nhà của chúng tôi và còn bắn giết người dân miền Nam hiền hoà nữa...? Đã đến lúc này tôi mới biết nghiến răng hận thù, muốn hét to một tiếng xung phong rồi băng mình qua vòng dây kẽm gai phòng thủ cho dù có hy sinh trên miệng hầm của chúng tôi cũng hả dạ...! Nhưng cái lệnh ngưng bắn quái quỷ kia:"tuyệt đối không được nổ súng bắn trả" là chiếc còng sắt thép đã khóa chặt tay chân của tôi và đồng đội đành thúc thủ !

Bốn mươi lăm (45) năm trôi qua như gần nửa thế kỷ, một phần hai đời người, tuổi tác sức lực không còn níu kéo thời gian được nữa, tôi để mặc nó vô tình hờ hững trôi qua cuốn theo những ký ức vui buồn của một thời khoác áo trận và thù hận ngày xưa tưởng chừng cũng nguôi dần theo ngày tháng...? Nhưng không, bây giờ tâm hận thù đã thấm, hoá thành sự khinh bỉ vì “lạy Cha xin tha tội cho chúng vì chúng không biết việc chúng làm “ (Thánh Kinh) chẳng ? Bọn đầu xỏ từ Hồ Chí Minh xuống cho tới đám lâu la Đổng, Chỉnh, Giáp, Duẩn... biết rất rõ việc chúng làm, tội chúng ra sao và chắc chắn rồi sẽ có một ngày:

*Trong bóng đêm dè ghệt
Phục sẵn một mặt trời
Trong đau khổ không lời
Phục sẵn toàn sấm sét
Trong lớp người dói rét*

*Phục sẵn những đoàn quân
Khi vận nước xoay chiều
Tất cả thành nguyên tử
(thơ Vô Đề - Khuyết Danh . 1976)
Within the night that chokes
A sun is lying now in wait.
Inside unspoken grief,
Thunder is lying now in wait.
Among the hungry and the cold,
Armies are lying now in wait.
When a new turn the country takes,
Like atoms splitting they'll explode.*

Chính dân Việt sẽ đứng lên như bão nổi để đánh đổ bọn chóp bu Cộng Sản Bắc Việt và lôi cổ bọn chúng ra pháp trường xử tội...! Tôi không phải là “nhà” bình bút tham luận Chính Trị và bài viết này cũng chỉ là một đoản “văn” bút ký chiến trường ghi chép lại những “vết tích” của thời là quân nhân cầm súng và cùng sánh vai với hàng hàng lớp lớp thanh niên miền Nam tham gia chiến đấu chống giặc Cộng Sản Bắc Việt từ miền Bắc xâm lăng miền Nam để bảo vệ dân lành và phân nửa giang sơn bờ cõi và sau cùng cũng không làm tròn trách nhiệm Bảo Quốc – An Dân mà phải buông súng, tan hàng ngày 30 - 4 - 1975 ... ! Niềm đau cứ mãi cánh cánh trong tâm hồn ! Nhưng trong đau thương không thốt nên lời, tôi phải lập thân, lập chí quyết “tầm Sư học Đạo”, miệt mài học Lịch Sử vì Lịch Sử là diễn biến Chính Trị Thời Qua và “nó” là hệ quả của thể Chính Trị Hiện Tại sẽ dẫn đến thể Chính Trị Tương Lai và mục đích của Chính Trị là tạo nên sự hòa hài giữa những con người sống trong xã hội, những đoàn thể sống trong quốc gia, và những quốc gia trong cộng đồng nhân loại. Mục đích của Chính Trị là giải quyết ổn thỏa những tranh chấp, xung đột tinh thần và vật chất gây ra do sự mâu thuẫn quyền lợi giữa những cá nhân, giữa những tầng lớp, giữa những đoàn thể và những quốc gia, tạo được tình trạng ổn định, điều kiện cần thiết để xã hội phồn thịnh... Nếu người có trách nhiệm hoạch định đường lối, chính sách quốc gia sai lầm sẽ đưa đến sự suy thoái đạo đức, văn hoá, xã hội thối nát, một tập thể quyền bính mua quan bán chức, tham nhũng, mâu thuẫn giữa tầng lớp dân chúng, tinh thần sa đọa, trụy lạc, hủ bại và cầu an ở các thể hệ thanh niên... ! Trong tình trạng nguy nan như thế thì sự mất chủ quyền quốc gia chỉ là vấn đề thời gian. Khi đã mất chủ quyền Chính Trị tất sẽ mất tất cả, kể từ mạng sống cá nhân cho đến vận mạng cả một dân tộc! Việc mất nước không phải bỗng nhiên xảy ra trong đầu hôm sớm mai. Nó đi theo một diễn tiến tất yếu có tính cách quy luật với một khởi điểm nhỏ bé nhưng thật cần thiết để làm nhân, rồi sẽ loang rộng ra như vết dầu... Lỗ nhỏ làm đắm thuyền và lỗ mối đào làm sụp cả con đê. Trong trăm ngàn những nguyên cớ gây ra việc mất nước Việt Nam trong tay Tàu Cộng ở mai hậu phải qui tội bọn tội đồ là toàn thể đảng viên Cộng Sản Việt Nam. Chúng ta đã có nhiều bài học quá khứ mà chính bản thân đã trải qua và tích lũy thành kinh nghiệm để lấy đó làm nguồn quán xét, nhận định và nan hành khổ hạnh,

tôi luyện, kinh lịch trong dòng cách mạng, cộng hưởng với duyên nước, phước nhà mà lãnh hội Đại Biện Chứng ngộ hầu được dự phần vào công cuộc phục hoạt nước nhà sắp “diễn” biến ...? Chớ vì ảo tưởng, ấu trĩ, ngu tối, nhẹ dạ và thờ ơ, cầu may ... mà trông chờ bọn lãnh đạo đảng Cộng Sản Bắc Việt sẽ thay đổi, làm cho đất nước tốt đẹp hơn và thoát khỏi hiểm hoạ mất nước trong tay Tàu cộng. Chính Trị có những qui luật để xét nghiệm tiến trình huỷ thể của Đảng Cộng Sản Bắc Việt diễn biến khởi đầu từ giai đoạn Thư Lại Kết Đoàn 1945 - 1975: Chúng kết đoàn trong Đảng để đấu tranh, tới giai đoạn Công Thần Chủ Nghĩa 1975 - 1990: Chúng trở thành công thần và cực quyền bính sau thành quả chiến thắng, tới “hậu sự” là thể Ly Chung Tự Hoại 1991 - 2017: Chúng tranh đoạt quyền - lợi - vị ... thanh toán, giết hại nhau và trong thể Chính Trị chúng đã chết rồi chờ ngày giờ hạ huyết mà thôi ! Người Việt chúng ta thường khi thanh đàm Chính Trị bàn luận và tranh cãi “Thế Chiến Quốc, Thế Xuân Thu”... và chuyện Thời Thế với Anh Hùng: Thời Thế tạo Anh Hùng hay Anh Hùng tạo Thời Thế...? Nhưng chỉ hãy nhìn lại câu “chuyện Việt Nam” diễn biến tại miền Nam từ 1945 – 1975... Ai đã tạo dựng nên Thời Thế Việt Nam Cộng Hoà và “Anh Hùng”: Ngô Đình Diệm, Dương Văn Minh, Nguyễn Khánh, Nguyễn Cao Kỳ, Nguyễn Văn Thiệu và nếu Người nào có “mắt xanh” để thấy, có “tai thính” để nghe, có “trí và chí” để trở thành nhân tài, có “tâm và tư cao thượng và lý tưởng kham sự nhân loại” để dung chứa thể gian tính là: thánh tính thanh tao, dục tánh thấp hèn tương ưng thú tánh vốn là bản tánh của “con” Người ưa chuộng thụ hưởng tiện nghi vật chất theo bản năng nhiều hơn là kham khó học hành để trở thành cao thượng và lý tưởng...? Do vậy những bậc Thần Nhân với Đại Trí, Đại Lực, Đại Dũng, Đại Từ vượt qua tất cả “cái” giới hạn: Chủng tộc, biên cương quốc gia mà mưu sự thống nhất nhân loại và “Họ” là ai mà tạo dựng được cả Thời Thế lẫn Anh Hùng ? Do duyên “Giời” đèn lồng soi ếch nên “Rồng” xủ quẻ “Iching”(Dịch) cho tôi “Kiến Long Tại Điền” và nghe “sấm Giời” phán:” Tao tạo ra cả Thời Thế - Anh Hùng thì mấy đứa mày nghĩ sao” ? Tôi xuống điệu “Xề” và “chốt” bầm:” Amen” ...! Nhưng để thi hành quốc sách, chính lược an định thế giới, tuần tự phân giải Nga – Hoa, sử dụng “Vietnam War“ làm quân cờ thí lừa gạt, rồi trói tay chúng tôi để cho bọn đồ tể Cộng Sản Bắc Việt thọc huyết thì không còn gì để trả và gian ác tận cùng của ác tánh nhân loại, trong khi trí thức con người trên thế giới tiệm tiến văn minh đã biết đấy là dã man, là thua kém nhiều loài thú đã thuần chủng vì sống gần với người từ nhiều thiên niên kỷ qua như tánh tốt của loài chó, lợn, ngựa, trâu, bò, gà vịt và chim muông ...! Sự toa rập của Mỹ với bọn Cộng Sản Bắc Việt đã làm hại cho Dân Tộc - Đất Nước Việt và cách riêng Mỹ đã chủ trương bữa tiệc máu để bàn giao toàn thể miền Nam cho bọn Bắc Cộng diễn hình qua Hiệp Định Paris 1973 như thân phận của con chốt thí trên bàn cờ gài thế, và với mưu thần chước quỷ Mỹ đã lừa gạt được cả toàn thể thế giới... Oh...”The Good, the Bad and the Ugly” ... all “Gone With The Wind” ... or “all they are is dust in the wind”...?! Phán lại nhân tính, huỷ hoại nhân tình,... gây nên biết bao cảnh thống khổ, chết chóc, chia lìa, đổ vỡ, tang thương cho toàn thể dân chúng miền Nam Việt Nam ...!

Hại nhân nghĩa như vậy là cùng cực !

Tàn ác với con người như vậy là cùng cực !

Và Cuộc Chiến Việt Nam đã thực sự chấm dứt chăng ?

To harm to love and righteousness like Communist Hanoi is considered the first degree cold blooded manslaughter !

Communist Hanoi is the worse manslaughter among the manslaughter group in the world !

Nhưng với bấy nhiêu hiện trạng như thế chỉ là một mảnh vụn nhỏ của tảng băng nổi mà người đời nhìn thấy thôi, “nó” còn cả khối lớn chìm khuất tất theo biển thiên vô tri, vô cảm, tâm trí giảo hoạt, xảo trá của biết bao nhiêu “con” người, thế lực quyền bính quốc tế Đạo và Đồi mó tay vô tội ác vì muốn phục thù Mỹ đã làm mất miếng mồi thuộc địa béo bở, tranh đoạt quyền lợi với Mỹ mà cùng xẻ máu dân Việt để ăn phần ...! Ở mặt nổi: Sau 21 năm Mỹ đã đưa quân tham chiến tại Việt Nam và đã thua thiệt, đành phải ký Hiệp Định Paris để rút quân an toàn về nước ! Tuy ở thế cực quyền và với chính lược đã được thiết kế, vạch sẵn dựa hoàn toàn vào sức mạnh kỹ thuật khoa học vũ khí và xem nhẹ yếu tố nhân sự Việt Nam, làm mất chính nghĩa Quốc Gia của Chính Phủ Việt Nam Cộng Hoà và trở thành lợi thế cho bọn Việt Cộng và khối Cộng Sản Quốc Tế tung chiến dịch tuyên truyền, phá hoại... dẫn tới diễn biến chính trị thua cuộc ! Nay “người” Mỹ trở lại Việt Nam. Nhưng trở lại với tư cách nào: Biển Đông ? Con đường vận chuyển hàng hoá Thái Bình Dương ? Những ý niệm cao đẹp như: Tự Do – Bình Đẳng với Công Lý cũng là căn bản Nhân Quyền trong Hiến Pháp được Mỹ “tôn trọng” và phô trương như một chiêu bài để thực hiện thủ đoạn chính trị hay làm ánh “đuốc thiêng” soi đường cho nhân loại còn đang sống trong thời đại hỗn mang, mơ ước đồng Dollar để thay đổi thân phận nghèo khó, bần hàn, ngu dốt còn đầy rẫy trên khắp toàn cầu này ...? Thực tâm của Mỹ có như Chính Lược Lý Tưởng mà họ chủ đạo để hoà hợp loài người trong tiến trình thống nhất thế giới ? Nếu là chiêu bài thì chẳng có gì đáng nói vì bản chất của đế quốc dù mới hay cũ cũng đều tàn độc và gây tai họa cho nhân loại vì làm hại người, lợi cho mình thì rồi cũng sẽ bị người người chống đối dẫn tới bại vong là lẽ tất yếu đã từng xảy ra trong lịch sử...? Và nếu là Lý Tưởng thì cần phải được chứng minh bằng những hành động thể hiện thật tế và thiết thực hơn nữa và cũng bắt đầu từ vấn đề nhân sự Quốc - Cộng rõ ràng ? Trước hiện tình của Việt Nam ngày nay thì một cuộc Cách Mạng trong nước nhất định sẽ xảy ra. Tuy yếu tố hoà hợp dân tộc là cần thiết. Nhưng không thể khoan nhượng hay xử hoà, xé bỏ lẫn ranh Quốc Gia - Cộng Sản và tuyệt nhiên không thể tha thứ cho bọn chóp bu lãnh đạo Việt Cộng giết hại dân Việt, bán nước cho Tàu.

Hằng năm anh em chúng tôi gặp lại nhau trong những ngày Đại Hội Mũ Đỏ Hải Ngoại, những câu chuyện cũ chiến trường xưa được dành nhau kể lại với những tràng cười vang đất trời pha trộn và cũng ngậm ngùi tiếc nhớ những bạn đồng đội đã ra đi trong vòng tay của mình cùng với cái vuốt mắt cuối cùng.

Houston Tháng 9 Năm 2017

Giữa đêm khuya, tôi ngồi một mình sau nhà nhìn những cơn mưa nặng hạt trong cơn bão Harvey, qua các tin tức truyền thông lũ lụt đang xảy ra khắp thành phố Houston, tôi chợt nhớ đến những gương mặt thân thương với mình trong trận bão lụt năm xưa và có biết bao những kỷ niệm dở khóc dở cười, rồi thầm kiểm điểm lại ai còn ai mất...? Nhưng "người ơi khi cố quên thì lòng lại càng nhớ thêm..."! Tôi là quân nhân cầm súng chiến đấu bảo vệ dân và quê hương mình, nay vì cảnh ngộ "tháng tư gãy súng" nên tôi cầm bút và giữ chút lòng tự trọng tôi không bao giờ mặc áo thun để vái lạy nhau, hay tâng bốc nịnh bợ ai, hoặc cũng không vô cớ chụp mũ, vu khống, phê bình, chỉ trích, đã kích người khác nhất là đồng đội của mình một cách hằn học mang đầy tính chất đố kỵ, ganh ghét như phường mục hạ vô nhân...! Châm ngôn của chúng tôi là :” Nhảy Dù Cố Gắng” và đã là lính Nhảy Dù thứ thiệt thì bất cứ lúc nào, ở đâu cũng phải "Cố Gắng" bảo tồn thanh danh màu cờ, sắc Áo Hoa Rừng - Mũ Đỏ. Có như vậy thì những bạn đồng đội đã thay ta nằm xuống trong lòng đất mẹ chắc có lẽ mỉm cười sảng khoái và Cố Gắng tiễn biệt nhau rồi.

Houston - USA .Tháng Giêng Năm 2018 - **Mũ Đỏ** Trương Văn Út (**Út Bạch Lan**)

BÚT KÝ CHIẾN TRƯỜNG - MŨ ĐỎ TRƯƠNG VĂN ÚT (ÚT BẠCH LAN)